

nikoli o speciální úpravu určitých živn. podniků. Dávaje takto normu, zakazující užívat v řečené kategorii živností ženy jako číšnice, stanovil ovšem okr. úřad výhradu, že povolí ze zákazu výjimky v případech zvláštního zřetele hodných na základě zvláštní žádosti, leč touto výhradou nepostihuje jednotlivé živn. podniky individuálně určené, nýbrž prohlašuje všeobecně, že povolí výjimky v případech zvláštního zřetele hodných. Jde tedy o výhradu určenou opět generálně, a pak ovšem nemůže výhrada taková vtisknouti celému obsahu vyhlášky povahu speciální úpravy jednotlivých živn. podniků. Zákaz zaměstnávat ženy jako číšnice v uvedené kategorii živností zůstává proto i přes onu výhradu generální úpravou této kategorie živností, jak k ní živn. úřad ve smyslu 2. odst. § 54 živn. řádu oprávněn byl.

Ve věci samé uznává stížnost výslovně, že povolení výjimky ze zákazu zaměstnávat ženy jako číšnice v uvedené kategorii živností vyhradil okr. úřad svému volnému uvážení. To také skutečně vyplývá z obsahu oné výhrady, jež praví, že okr. úřad povolí zaměstnávání číšnic jen v případech obzvláště zřetele hodných, aniž se skutečnosti, jež bude úřad uznávat za obzvláště zřetele hodné, jakkoli precisují, takže jest vyhrazeno úřadu volně posouditi, zda určité skutečnosti za obzvláště zřetele hodné uzná či nikoli. Ale pak neposkytuje ona výhrada na výjimečné zaměstnávání číšnic právního nároku, a nemohlo proto tím, že v postupu instancí žal. úřad st-li zaměstnávání číšnice nepovolil, býti zasaženo do subj. práva st-lova, nechť se tak stalo z důvodu jakéhokoliv. Důsledně nemohlo proto býti uznáno ani za podstatnou vadu, že žal. úřad výsledek svého šetření st-li neoznámil.

Č. 10.999.

Živnostenské právo. — Řízení před nss-em: Společenstvo hostinských není legitimováno ke stížnosti na nss do rozhodnutí živn. úřadu, kterým úřad odepřel odejmouti majiteli koncese hostinské tuto koncesi podle § 57 odst. 2 živn. ř.

(Nález ze dne 16. ledna 1934 č. 578.)

V ě c: Společenstvo hostinských a výčepníků v M. proti zemskému úřadu v Praze o koncesi hostinskou a výčepnickou.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřipustnost.

D ů v o d y: K oznámení společenstva hostinských a výčepníků v M. odňal okr. úřad v Mladé Boleslavi výměrem z 11. července 1930 podle § 57 odst. 2 živn. ř. Anně D. koncesi hostinskou a výčepní se stano-
vištěm v N., která jí byla udělena výměrem okr. hejtmanství v Mladé Boleslavi ze 17. července 1903 a to z toho důvodu, že se živnost od 1. ledna 1930 po dobu více než 6 měsíců přerušila, a z toho dalšího důvodu, že v obci Č., která má 1465 obyvatel, jest již sedm hostinských koncesí a jest tudíž místní potřeba kryta.

K odvolání Anny D. žal. úřad nař. rozhodnutím zrušil výměr prvě stolice a to z toho důvodu, že Anna D. přerušila provozování živnosti hostinské proto, že dosavadnímu pachtýři vypršela pachtovní smlouva

dnem 31. prosince 1929 a pro nahodilé okolnosti nemohla úřadu navrhnouti nového pachtýře nebo náměstka. Poněvadž však v kritické době jednala o pacht s pivovarem k.-ckým, dala na jevo dobrou vůli a nepochybný úmysl živnost svou znovu provozovati a nebylo proto odejmutí koncese odůvodněno.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí společenstvem hostinských a výčepníků v M., musil se nss především z úřední povinnosti zabývatí otázkou, zda jest společenstvo v tomto případě legitimováno ke stížnosti, a zodpověděl otázku tu záporně z těchto důvodů:

Z předpisů § 18 odstavce 4, 5 a 7 živn. ř. vyplývá jasně, že společenstvu přísluší právo odvolací toliko proti udělení koncese k provozování některého oprávnění, vytčeného v § 16 živn. ř. Toto právo odvolací lze přiznati společenstvu vůbec jenom v těch případech, ve kterých mu je propůjčuje výslovný předpis zákona (§§ 18 a 116 živn. ř.) a nelze je rozšiřovati na případy jiné, v zákoně výslovně neuvedené. Nepříslušelo by tudíž společenstvu právo odvolati se proti výměru, kterým by úřad odepřel odejmutí koncesi podle ustanovení § 57 odst. 2 živn. ř.

Č. 11.000.

Tituly: I. Byly cizozemské tituly akademické dotčeny ustanoveními zák. č. 61/1918 Sb.? — Policejní právo trestní: II. Do jaké míry jest politický úřad povinen odůvodniti zákaz vydaný podle čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb.?

(Nález ze dne 17. ledna 1934 č. 398.)

V ě c: Rudolf P. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o užívání akademických titulů.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. úřad ve Vysokém Mýtě vydal st-li výměr ze 6. října 1930 tohoto znění: Konaným šetřením bylo zjištěno, že používáte veřejně a neoprávněně doktorského titulu, jak v důvodové části tohoto výměru blíže jest uvedeno. Okr. úřad se schválením zem. úřadu v Praze, opíraje se o ustanovení článku 3 odst. 1 zák. č. 125/27 Sb. zakazuje Vám další užívání doktorského titulu s tím, že každé překročení tohoto zákazu bude trestáno trestem na penězích od 10 do 5.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 14 dnů. Důvody: Skutečnost, že doktorského titulu užíváte, jest prokázána Vaším podáním z 22. října 1929, řízeným na min. škol., v němž k svému osobnímu jménu Rudolf P. připojujete značku »Ph. D. h. c. D. D. S. (U. S. A.)«. Kromě toho Vaše adresa v seznamu telefonních účastníků pro rok 1930—31 strana 601 jest uvedena souvisle s titulem doktorským, a sice »P. Rudolf, dr dent. (U. S. A.)«. Užívání doktorského titulu Vámi jest tudíž bezesporně dokázáno, nehledě na vlastní Vaše doznání, obsažené ve Vašem podání z 22. října 1929, shora citovaném. Okr. úřad, vyslovuje tento zákaz, neběře nijak v pochybnost, že Vámi užívaný titul doktorský byl Vám skutečně udělen zahraničními institucemi »Vetus Academia« a »National Eclectic Institut«, soukromými to vzdělávacími institucemi v U. S. A. Právní řád